

BABA UNUTUR (*) **(KUSUR BULMA HASTALIĞI)**

Eleştirisi zararlı bir kıvılcımdır. Öyle bir kıvılcımdır ki;övünç denilen cephane deposunun patlamasına yol açar. Acımasız eleştiriler ünlü bir İngiliz yazarın roman yazmaktan vazgeçmesine yol açmıştır. İnsanları suçlamaktansa onları anlamaya çalışalım. Neden böyle davrandıklarını bulmayı deneyelim. Bu yol eleştiriden daha çok yararlı olan sempati,hoşgörü ve sevecenlik doğurur. Çocuklarımızı eleştirmek istiyorsanız,eleştirmeden önce Amerikan gazeteciliğinin klasiklerinden olan aşağıdaki yazıyı lütfen okuyun...

Dinle oğlum ! ben bu sözleri sen yatmış uyurken söylüyorum. Küçük ellerinden birini yanağına dayamışsın,sarı buklelerin ise ıslak,alnına yapışmış. Odana yavaşça girdim. Yanımda da başka kimse yok. Birkaç dakika önce kitaplıkta oturmuş gazete okurken bir pişmanlık dalgası beni boğmaya,soluğumu tıkamaya başladı. Suçluluk duydum ve baş ucuna geldim...

İşte düşündüğüm şeyler oğlum: sana kızmıştım. Okula gitmek için giyindiğin sırada seni azarladım.çünkü yüzünü üstünlükünü yıkadığını görmüştüm. Ayakkabılarını temizlemediğin için seni suçladım. Yere bir şeyler düşürdüğünde yine kızdım sana...

Kahvaltıda yanlışlarını görmüştüm,önündekileri döktün. Dirseklerini masaya dayadın ekmeğine gereğinden fazla tereyağı sürdün.trene yetişmek için yola koyulduğunda sen bana el sallayıp ‘güle güle baba’ dedin. Bense yanıt olarak ‘omuzlarını geri çek’ dedim. Kaşlarını çatarak.

Aynı eleştiriler akşamüstü yine başladı,daha yoldayken dizlerini yere dayamış bile oynadığını görerek,arkadaşlarının yanında aşağıladım. Çorap pahalı bir şeydi ve eğer satın almak zorunda kalsaydın.daha dikkatli davranırdın. Düşün oğlum bunlar bir babının söyleyeceği sözler miydi ?

Anımsıyor musun ? daha sonra kitaplıkta oturmuş okurken.usulca içeri girdin,gözlerinde incinmiş bir ifade vardı. Gazetemın üzerinden sana baktığımda bir an duraksın. Ne istiyorsun diye sordum.?

Hiçbir şey demedin koşup kollarını boynuma doladın ve öptün beni Allah yüreğini öyle bir sevgiyle doldurmuştu ki. Sana aldırış etmediğim halde boynuma sıkı sıkı sarıldın. Sonra gittin, merdivenlerden yukarı çıktın. Çok geçmeden gazete ellerimden kayıverdi ve bir korku kapladı benliğimi.

Alışkanlığım beni ne hale getirmişti(kusur bulma alışkanlığı) sana verdiğim ödül buydu. Seni sevmiyordum değilim;yalnızca senden çok şey bekliyordum. Benim çocukluğumdaki değer yargılarımla yargılıyordum seni. Oysa sen çok güzel,çok dürüst özelliklere sahiptin Küçük yüreğin geniş dağların ardından söken şafak kadar büyüktü. Bana doğru koşup beni öpmen iyi geceler dilemen bunu kanıtlıyor. Bu gece başka hiçbir şey umurumda değil oğlum. Karanlıkta yatağının yanına gelip,diz çöktüm. Yaptıklarından utanıyorum oğlum...

Senden özür diliyorum....

Bu sözleri sana uyanık olduğum zaman söylesem hiçbir şey anlamayacağını biliyorum. Ama yarın gerçek bir baba olacağım .seninle arkadaş olacağım,sen üzülünce üzüleceğim,sen gülünce güleceğim. Ağzımdan sabırsız bir söz çıkmak istediğinde ...bu gece başka bir şey umurumda değil oğlum... . Karanlıkta yatağının yanına gelip,diz çöktüm. Yaptıklarından utanıyorum...

Korkarım seni yetişkin bir adam gibi görmüştüm. Şimdi seni örtünün altında büzülüp yatmış görünce,hala bir bebek olduğunu anlıyorum. Daha dün annenın kollarındaydın,başını omuzuna dayamıştın. Senden çok şey,çok şey istedim OĞLUM...

(*) w. Livingtone Larned ' in (Baba Unutur9 adlı yazısı bir anda ve içten gelen duyguların kaleme aktarılmasıyla ortaya çıkmıştır. 17 yıl önce ilk olarak yayınlandığı günden beri,yüzlerce dergi ve gazetede tekrar tekrar yayınlanmış olan yukarıdaki yazı 'Reader's Digest' adlı dergide yayınlanan özetin aslıdır.